

## کاهن ابدی

استیفان ام. کولمن

یک موضوع مزمور ۱۱۰ را از دیگر قسمت‌های عهدعتیق که غالباً در عهدجدید به آنها اشاره شده است متمایز می‌کند و آن دفعاتی است که در عهدجدید به آن اشاره شده است. این مزمور که توسط داوود پادشاه نوشته شده، به پادشاهی مسیحای موعود، به جایگاه و حاکمیت او اشاره دارد. داوود می‌گوید، این پادشاه با قدرت خداوند می‌آید (آیه ۲) و حاکمیت خدا را در سراسر زمین (آیه ۵) گسترش می‌دهد. او داوری خدا را بر تمامی امت‌ها اعلام می‌کند (آیه ۶) و قوم خودش را از تمامی ملل جمع می‌کند (آیه ۳). اما به‌طور مشخص‌تر داوود این پادشاه را "خداوند من" می‌خواند (آیه ۱)، که اشاره به برتری آن پادشاه از پادشاهی خودش است.

در مرکز این نبوت‌ها اسم یکی از رازآلودترین شخصیت‌های عهدعتیق دیده می‌شود، داوود می‌گوید: "خداوند قسم خورده است و پشیمان نخواهد شد که تو کاهن هستی تا ابدالآباد، به رتبه‌ی ملکيصدق." در کل عهدعتیق تنها یک‌بار به ملکيصدق اشاره شده است. ابراهیم پس از شکست چهار پادشاه شرق و نجات دادن لوط برادرزاده‌اش، با ملکيصدق روبرو می‌شود، که به عنوان پادشاه سالیم و کاهن خدای متعال معرفی شده است (پیدایش ۱۴: ۱۸-۲۰). داوود در این شخصیت مرموز، شخص و کار پادشاه وعده داده شده، یعنی مسیحای موعود را دیده و در مزمور ۱۱۰ به آن اشاره می‌کند.

## کهانت ملکوکانه

پادشاهان در دنیای باستان نقش کهانت را نیز بر عهده داشتند. آنها نه تنها به امور مدنی بلکه رسیدگی به امور روحانی را هم بر عهده داشتند. اما برای بنی اسرائیل، چنین چیزی، یعنی کاهن بودن یک پادشاه غیر ممکن

بود. خداوند پادشاهی اسرائیل را به سبت یهودا (پیدایش ۴۹: ۹-۱۰) و به طور خاص به نسل داوود (دوم سموئیل ۷: ۱۲-۱۶) وعده داده بود و کهانت به شکلی انحصاری در اختیار سبت لاوی، و به طور خاص به فرزندان هارون (اعداد ۱۷) سپرده شد بود.

با این حال، داوود این را درک کرده است که پادشاه موعود اسرائیل بر همه چیز حکومت می کند، از جمله امور روحانی و مقدس که برای کاهنین در نظر گرفته شده بود. اما بر چه اساس این پادشاه موعود می تواند به عنوان کاهن بر امور روحانی نیز اقتدار داشته باشد؟ از این گذشته، مگر سائل اولین پادشاه اسرائیل برای دخالت در امور روحانی طرد نشد (اول سموئیل ۱۳: ۱۳-۱۴)؟ داوود در شخصیت ملکيصدق نه تنها آمدن کاهنی دیگر را می بیند، بلکه امید به کاهنی بهتر را نیز می یابد. نویسنده ی کتاب عبرانیان با اشاره به ده یک دادن ابراهیم به ملکيصدق و دریافت برکت از او، به وضوح این نکته را بیان می کند که ملکيصدق جایگاهی والاتر از ابراهیم داشته است (عبرانیان ۷: ۴-۱۰). و اگر ملکيصدق برتر از ابراهیم است، مسلماً از لاوی، که از نسل ابراهیم است نیز برتر است. ملکيصدق، که نامش به معنای "پادشاه عدالت" است، به دلیل داشتن یک کهانت ملکوکانه از جایگاه والاتری در کهانت برخوردار است و به عنوان سایه ای از خدمت آینده ی عیسی مسیح، ملکيصدق هم زمان هم پادشاه و هم کاهنی از جانب خداوند است.

این حقیقت که عیسی مناصب پادشاه و کاهن را با هم متحد می کند، تشویق شگفت انگیزی برای ایمانداران است. اگر عیسی فقط یک پادشاه بود، شاید به دلیل ترس از قضاوت عادلانه ی وی رفتار بهتری را در زندگی پیش می گرفتیم. اما خبر خوب این است که این پادشاه عادل که بر قوم خود حکومت می کند، کاهن اعظم آنها نیز هست. او جان خود را به جهت کفار برای قوم خود به خدا تقدیم کرده است. در واقع، از آنجا که ما چنین کاهن اعظمی داریم، او قادر است "هم درد ضعف های ما بشود" (عبرانیان ۴: ۱۵) و ما می توانیم "با دلیری نزدیک به تخت فیض بیابیم تا رحمت بیابیم و فیضی را حاصل کنیم که در وقت ضرورت ما را اعانت کند" (آیه

۱۶). در عیسی، کاهن-پادشاه نهایی، ما خدایی را می‌یابیم که غم و دردهای ما را می‌داند، گناه ما را به دوش کشیده، و به عنوان خداوند بخشنده‌ی ما بر ما حکومت می‌کند.

## کهنات ابدی

کهنات عیسی نیز بر کاهنت لاوی برتری دارد، زیرا کهنات او ابدیست. داوود می‌گوید: "خداوند قسم خورده است و پشیمان نخواهد شد که، تو کاهن هستی تا ابدالآباد" (مزمور ۱۱۰: ۴). برخلاف کاهنانی که از سبت لاوی بودند و نَسَب آنها برای تثبیت مشروعیت آنها ضروری بود، در کتاب پیدایش یا هیچ جای دیگری شجره‌نامه‌ای برای ملک‌یصدق وجود ندارد. هیچ گزارشی از تولد یا مرگ او، نَسَب و نسل او را کسی نمی‌شناسد. نویسنده‌ی کتاب عبرانیان هوشمندانه با اشاره به این موضوع از پیدایش باب ۱۴ ملک‌یصدق را کاهنی ابدی معرفی می‌کند، خصوصیتی که شخصیت ابدی کاهن اعظم، عیسی مسیح را پیش‌بینی می‌کند (عبرانیان ۷: ۳).

یکی از اتفاقات ناگزیری که کاهنان لاوی با آن روبرو بودند، مرگ بود. آنها می‌مردند و بنی‌اسرائیل همواره نیازمند کاهنان دیگری بود که برای آنها قربانی‌ها را بگذرانند. همین موضوع نیاز به آمدن کاهنی جدید را ایجاد می‌کرد. اما کهنات عیسی متفاوت است. کهنات او ابدیست. به دلیل بی‌گناه بودن او، حتی پس از آنکه عیسی خودش را به عنوان قربانی کامل و نهایی تقدیم کرد، مرگ نتوانست او را نگه دارد (آیه ۱۶). بنابراین او تا ابد به دست راست خدای پدر نشسته است.

برای ایمانداران به مسیح، کهنات اعظم و ابدی عیسی باید منبع آرامش روزانه باشد. این موضوع به ما یادآور می‌شود، که حتی زمان‌هایی که ما خدا را فراموش می‌کنیم، او ما را به یاد دارد. هنگامی که ما با نافرمانی خود، خدا را ترک می‌کنیم، می‌توانیم این یقین را داشته باشیم که او ما را ترک نمی‌کند (عبرانیان ۱۳: ۵). ما یک

منجی کامل در آسمان داریم که از شایستگی خون خود که برای ما ریخته شده است دفاع می کند و ما را از طریق توبه و ایمان به سوی خدا بازمی گرداند. مزمور ۱۱۰ ظهور این کاهن-پادشاه ابدی، عیسی مسیح را پیش بینی کرده و تجلیل می کند.

دکتر استیفان ام. کولمن، استادیار عهدعتیق در دانشگاه الهیات وست مینستر در شهر فیلادلفیا و پژوهشگر ارشد در مرکز تحقیقات پیشرفته کتاب مقدس J. Alan Groves است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.